

Horváth Sándorról

Szokássá vált, hogy a haladás útvonalát a gazdasági életben is szakaszokra osszuk. A határt nem a magunk tettségese, hanem nagy események szabják meg, s kimagasló alkotások jelezik. Ilyen határjelező hatalmas alkotás a mi szakunk életében az erdőtörvény, amelynek végrehajtása immár huszonötödik évét számlálja.

Negyedévszázad maroknyi idő a gazdaságtörténet mértéke szerint; s hogy ezt a maroknyi időt mi mégis a magyar erdőgazdaság hatalmas korszakának szeretjük emlegetni, bizonyára onnan van, mert emlékezetünk, tudásunk és érzésünk szerint ennek a maroknyi időnek minden éve-napja tele volt az egyszerre széles mederre kapott gazdasági tevékenység erőteljes áramlatával, a céltudatos munka eltörölhetetlen nyomdokaival, újabb meg újabb térhódítással, új meg új irányban. Tele étellel, erővel, munkával, sikerrel.

Tele csüggedetlen kitartással a töretlen út akadályainak leküzdésére; türelmes mérséklettel és óvatossággal a gyors, de fölszínes haladás végzetes veszedelmeinek elhárítására; és tele igaz hűséggel és őszinte megbecsüléssel a zászló és egymás iránt.

Érzésünk, amely a múltat eképpen látatja velünk, nem csal, akkor a letelt negyedévszázadot méltán és joggal emlegetjük szakunk valóban nagy korszakának. Nem az idő hossza, nem az évek száma szerint, hanem az erdőgazdaság mai fejlettségéhez és a jövőbeli haladásnak biztató reményeihez képest – az állami és társadalmi élet terén egyaránt.

Ennek az életerős és eredményes gazdasági tevékenységnek élére állította most a legfelsőbb királyi elhatározás *Horváth Sándort*. Arra a helyre, ahol a tettekészség s a hatalmi erő mélyes befolyást gyakorolhat a gazdasági haladásnak irányítására; de üdvösen csak úgy, ha a tettvágy s a hatalmi erő lelkiismeretes kötelességtudással és felelősség érzettel párosul, s ezekkel harmonikusan egybeolvadva, széleskörű tudás és tapasztalat alapján, előrelátó gondossággal nyilatkozik meg.

Am éppen ezért kelt megelégedést s megnyugvást a legfelsőbb elhatározás mindannyiunkban, akikben a magyar erdőzet nagy korszakának megbeesülése a jövő iránt nemcsak reményt és bizalmat, hanem a fáradságos alkotásoknak sorsát féltő aggodalmat is tart mindig ébren.

Horváth Sándor egyénisége teljes világosságban áll mindannyiunk előtt. A magyar erdőzet nagy korszakának önzetlen odaadásban, hűséges kitartásban, kimeríthetetlen munkabírásban kezdettől mindmáig példás munkását, kimagaslóan tiszta lelkületű és érinthetetlen jellemű alakját és szakunknak szellemben már évek sora óta elismert egyik vezérét tiszteljük benne.

Ismeri, mert közvetlenül munkálta vagy hathatósan támogatta az erdőzetnek minden ágazatát, az állami és a társadalmi élet terén egyaránt, úgy hogy a saját pályafutása mind ez ideig a legbensőbb kapcsolatban állott a magyar erdőzet korszakos fejlődésének folyamatával, szakunk színvonalának fokról-fokra való emelkedésével.

S ha igaz amint hisszük is, hogy a magyar erdőgazdaság rohamos fellendülését az erdőtörvényben nyert széles és szilárd alapon is az államhatalom és a társadalmi tényezőket összpontosító Országos Erdészeti Egyesület kölcsönös támogatása, a nagy céloknak egyetértő fölkarolása idézhette csak elő, akkor megelégedésünkre, s megnyugvásunkra szolgálhat az is, hogy Horváth Sándor az egyesület igazgatásában ma már az első között foglal szintén helyet. Még pedig ott is hosszú, két évtizedes tevékenysége révén, amely idő alatt, mint az egyesület titkára, az állami igazgatás s a társadalmi tevékenység összhangba hozatalával járó fontos föladatnak és munkának oroszlánrészét végezte.

A szaktudásnak alaposágát, az ítélőképességnek élességét, a haladás iránt való erős érzéket már kora ifjúságában, pályafutása kezdetén megszerezte. Előbb, amikor a szakszoknak már rég magas színvonalra emelkedett erdőgazdaságát a szaktudomány hírneves tekintélyeinek oldala mellett tanulmányozta, majd itt-hon, amikor az ország különböző vidékeire, honi erdőzeti viszonyainkról tájékozódott, hogy ezek után az összehasonításokra gazdag alapot nyújtó tanulmányok után éveken át az akkor alkotott erdőtörvény életbe léptetésének, s végrehajtásának terhes föladataival foglalkozzék.

Haladás iránt való élénk fogékonysággal karolta föl mindjárt csirájában a kisebb kötött forgalmú erdők állami kezelésének eszméjét, s amellet hűen kitarva, az új eszme teljes kibontakozását folyton gyarapodó sikerrel munkálta; míg nem az áldásos intézménynek, nehéz akadályok leküzdése után, tartós jövőt is biztosíthatott a nevéhez fűződő 1898: XIX.

t.-cikk megalkotásával.

A magyar erdőgazdaság erőteljes továbbfejlődése számára tehát, melyet vezetni, irányítani most már forma szerint is hivatva lesz, maga szintén teremtett újabb, széles és szilárd alapot, melynek kifejlesztésére, avagy a két erős alapnak egybeforrasztására avatottabb kéz az övénel nem lehet. Érzületére s gondolkozására igen jellemző az a kérés és intelem, amit tisztviselő társaihoz intézett akkor, mikor kineveztetése alkalmával új állásában üdvözölték. Kevés szóban sokat jelentő kérés és intelem volt az:

„Szeressétek és becsüljétek egymást; ápoljátok és szilárdítsátok meg az egyetértést egymás között, mert a mi erdőzetiünknek erre igen nagy szüksége van.”

Forrás: *Erdészeti Lapok*, 1905. január